

KIS NAP

... BŐDÜLÉSSSEL MAGASRA SZÖKKENT. (Lásd a 211. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

JÉG HÁTÁN AZ ŐS-ERDŐBEN.

— Elbeszélés számos képpel. —

Az »Omas és Lalla« szerzőjétől.

(Folytatás.)

 HOSSZU téli éjszaka után még alig derengett, mikor már mindenki talpon volt a Barley gazda házában. Korai fölkeléshez voltak mindnyájan szokva, de meg Barley gazdának dolga volt egy távolabbi telepítvényen s korán akart szánkóján utra kelni, hogy délre haza térhessen. Tom is hamar fölkészülődött, mert megígérte szüleinek, hogy mindjárt reggel haza megy.

Az volt a terve, hogy korcsolyázva tér haza, de mikor megtudta, hova készül Barley gazda, viganmondá:

— Akkor hát máskorra hagyom a lábaim fárasztását. Fölvesz a szánkóba ugy-e, Barley bácsi? Az utja jó darabon mi felénk vezet s onnan, ahol elkanyarodik, én már gyalogosan is otthon vagyok husz perez alatt.

— Elviszlek egészen a házatokig, fiam, felelé Barley gazda szivesen.

— Ó, nem szükséges miattam letérni az utjáról. A szánkázás után még jól fog esni az a kis gyalogolás.

Jó reggeli és szives bucsuzás után Barley gazda és Tom beültek a szánkóba s elhajtattak. Körül-belől fél óra mulva eljutottak oda, ahol az ut elágazik. Tom vigan ugrott ki a szánkóból, elköszönt, aztán szaporán léptekkel indult haza felé, Barley gazda pedig odább szánkázott. Hetek óta keményre fagyott hó borította a földet s pompás szán-utat nyújtott; de gyalog-csapás is volt már gázolva az erdőben s Tom fityörészve lépegetett, nem gondolva semmi veszedelemre a jól ismert, sokszor bejárt tájon.

Eleinte arra sem igen hederített, mikor látta, hogy egy jókora állat jön lassan vele szembe. Kutjának nézte. Ismerte a környéken levő összes kutját.

— Kinek a kutya lehet? . . . Nem emlékszem, hogy láttam volna . . . És mekkora . . . még a Nerónál is nagyobb!

E közben mind inkább közeledtek egymáshoz. Tom hirtelen megállt, de bizony majd megállt még a szive verése is.

— Ó! . . . ez . . . ez nem kutya . . . ez párduc!

Nem tévedett. Az az állat, mely szemközt jött, az amerikai őserdők legveszedelmesebb fenevadja volt, az amerikai párduc. S a vérszomjas vad már jól látta a fiut, egyenest feléje is tartott és tompa morgással folyvást reá szegezte a szemét. Semmi kétség, már kiszemelte prédájának.

Tom nem volt gyáva, sem ügyetlen vagy gyámoltalan; de most igazán nem tudta, mit tegyen. Fegyvertelenül állt ott az erdő mélyén. Még csak elgondolni sem tudta, mily módon menekülhetne a halálos veszedelem elől. A futás hiába való, mert a gyors lábú párduc néhány szökkenéssel utól éri. Fára is hiába mászik, mert ez a veszedelmes fenevad oda is utána tud kapaszkodni.

— Egészen könnyen mégsem adom meg magamat.

Egyéb fegyvere nem lévén, kivette erős zsebkését és baljába fogta, jobbával pedig a korcsolyáját tartotta ütésre készen. Nagyon gyarló szerszámok voltak ezek olyan hatalmas ragadozóval szemben s Tom alig havigyette volna sok hasznukat; de épp mikor már ilyen egyenlőtlen, kétségbe esett harcra szánta el magát, a párduc hirtelen megállt és oldalt fordult. Haragos morgás hallatszott onnan is és a következő pillanatban . . .

képzeltetni, Tomnak mekkora megkönnyeb-
bülésére! — egy hatalmas eb rohant elő,
egyenesen neki a párducznak. Tom rögtön
ráismert: Nero volt az, az öreg Gordon
bácsi remek kutyája.

A párducz bős mordulással fordult az
eb felé és várta a támadást. Megszeppenés
nélkül várta, mert a leghatalmasabb kutya
is törpe ellenfél vele szemben. A vakmerő
Nero azonban épp oly kevésbé ijedt meg
és fogait félelmesen vicsoritva közeledett
a fene-vadhoz.

Közeledett. De mikor már csak néhány
lépésnyire volt, hirtelen megállt, mert éles
fütty hasította át a levegőt. A kutya
merően állt a párducczal szemben, mely —
Tom jól látta — egy pillanatig gondol-
kodni látszott, valjon ezzel a négylábu
ellenféllel végezzen-e előbb. De a következő
pillanatban már elfordult a kutyától és
újra Tom felé indult. Ám épp csak meg-
indult. Mert mikor Tom már ismét elve-
szettnek hitte magát, elő tünt a bokrok
mögül a vén vadász alakja. Lábaira hó-tal-
pak voltak kötve, melyekkel nagyon könnyen
és gyorsan lehet a havon mozogni;
de az öreg éppen nem sietett.

Egészen nyugodtan állt meg, lassan föl-
emelte a puskáját és másodpercnyi cél-
zás után elsütötte. A párducz iszonyu bödül-
léssel magasra szökkent fel, (Lásd a képet
a czimlapon.) aztán vissza zuhant, egyszer-
kétszer rángatózott, aztán élettelenül terült
el a hóban.

Az öreg vadász gyorsan ott termett mel-
lette, megbökdöste a puskájával és nevetve
szólt:

— No te, oktalan bestia, mit lábatlan-
kodtál erre felé? Azt hitted, az én Tom

barátom arra való, hogy neked jó reggeli
legyen?

Ez alatt persze Tom is oda sietett.

— Jaj, Gordon bácsi! De csak jókor
érkezett!

— Ugy-é? Meg voltál ijedve egy kicsit,
barátocskám.

— Nem tagadom. De bizony még Gor-
don bácsi is meg lett volna akadva, ha
ilyen fene-vaddal találkozik, mikor nincs
puskája.

— Csak hogy én, fiacskám, soha sem
találkozom fene-vaddal úgy, hogy puska ne
volna nálam.

— Persze, mikor mindig puskával jár.
De mi nem. És nem is gondoltunk arra,
hogy ezen a járt uton párducczal akad-
hatunk össze.

— Meghiszem. Messziről tévedhetett ide.
Én már tegnap láttam a nyomát s azért
indultam ki ma korán . . . No, valami kis
haszna már csak mégis legyen annak, hogy
itt éldegelek. Nero hamar kiszimatolta a
nyomát és ugyancsak siettünk utána, mert
láttam, hogy az éhes bestia a járt ut felé
indult. Sejtette a gézengúz, hogy itt leg-
hamarább akad egy kis harapni való.

— De hát ez nagyon kellemetlen álla-
pot, kedves Gordon bácsi! Eddig teljes
bátorságban jártunk itt az erdőben.

— No, azért nem kell mindjárt meg-
ijedni. Ez kivételes eset. Nagyon kemény a
tél, rossz dolga van az erdei vadnak, kitör
a lakott tájakra. De hát egy párducz még
nem a világ!

— Gondolja, Gordon bácsi, hogy ez
csak pusztá véletlen? Nem jön több ilyen
vendég?

— Nem tudom, fiacskám, nem állhatok
jót róla. Itt lehet a párja, aztán meg

farkas is, medve is van, hát egyelőre jó lesz, ha ovakodtok. No de ennek a szép párducznak a bőrét nem hagyom itt . . . ne vesszen kárba.

Megfogta lábánál az élettelen fene-vadat s elvonszolta az utról a bokrok mögé. Ott a vadász-késével hamar lefejtette az állat gyönyörű bőrét és elégedetten indult haza.

Tom is szaporán lépegetett haza felé és menet közben elhatározta, hogy otthon egyelőre semmit sem szól a kellemetlen kalandról. Majd később elmondja, de most jobb lesz elhallgatni, mert szülei még el találnák tiltani a kirándulástól, melyre Bob társaságában készül Gordon bácsihoz.

— Pedig hiszen nem botlik az ember

FONTOS HIRDETÉS. (Lásd a 214. lapon.)

minden nap ilyen veszedelmes fenevadba. Aztán meg ha én és Bob korcsolyával a lábunkon ott röpülünk a jégen, jöhet akkor utánunk akár egész tuzat párducz is.

Bobnak azonban, aki másnap meglátogatta, hogy a kirándulás idejét meghatározzák, elbeszélte a kalandot.

— Hm! Ez kissé csiklandósabb história volt, mint az én találkozásom a medvével. Minden esetre tanácsos lesz, hogy fegyvert vigyünk magunkkal. Én viszem a pisztolyomat.

— Annak nem sok hasznát veszed, ha igazi fene-vad támad meg. Többet érne, ha puskát vinnénk.

— Igaz, de a puska nagyon alkalmatlan a korcsolyázásnál.

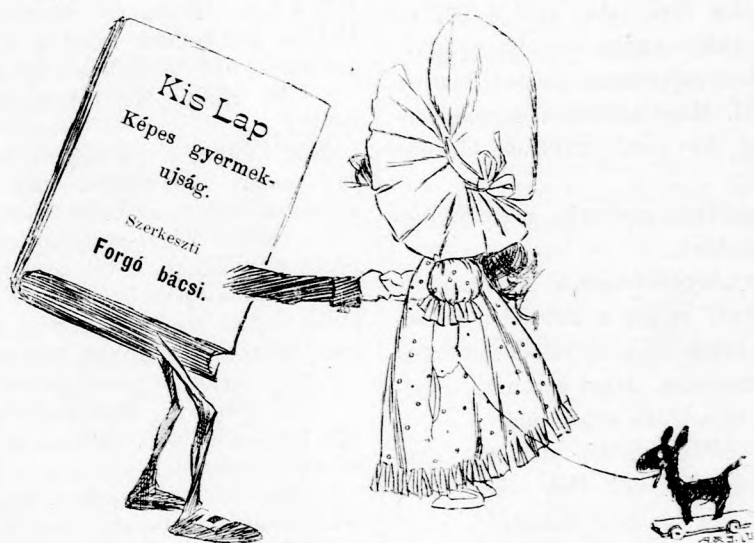
— Ebben meg neked van igazad. Fölösleges is volna. Bizonyos, hogy a jégen utól nem ér semmiféle négy lábu bestia.

— Magam is azt hiszem. De még ha közel jutna is, nincs könnyebb, mint egy

hirtelen kanyarodással kifogni rajta. Így mulattam multkor is a medvén. Az állat, ha egyszer neki iramodott, nem tud oly gyorsan fordulni, kanyarodni, mint mi a jó korcsolyánkon.

Nem is gondoltak többet erre, hanem megállapodtak, hogy másnap este pontban

MEGEGYEZÉS.

»Kedves Forgó bácsi! Nagyon szépen kérem,
Vegyen be hívénék engem is! Igérem:
Amily kicsi vagyok, oly nagy hive leszek!«
— »Rendben van, kezet rá! Szívesen beveszlek.«

hét óraker indul mind-egyikök hazulról, a két folyó össze-torkolásánál esetleg találkoznak; de aki hamarább ér oda, folytathatja utját s a másik lássa, utól bírja-e érni. Aki elsőnek érkezik a Gordon bácsi házához, az a győztes.

Mind-ketten megkapták szüleiktől az engedélyt erre a kirándulásra és hogy az éjt aztán ott töltsék az öreg vadásznál. Más nap este tehát gyönyörű holdvilágos, hideg, de csöndes időben, pontosan a kitűzött perczben megindult mind-egyikök, jól felöltözve és

csak arra gondolva, hogy pajtását a versenyben legyőzze. Maguk sem, de szülei sem igen gondoltak valami veszedelemre, úgy hogy Bob zsebre dugta ugyan a forgópisztolyt, de még csak a minap kilőtt két töltényt sem pótolta, úgy hogy csak négy töltény volt a pisztolyban.

— Erre sem lesz szükség, gondolá.

Mint a minapi versenynél, most is teljes erővel iramodtak neki mind a ketten. És mind-egyikök azt gondolta:

— Ha előbb érek oda, ahol a két víz össze torkol, akkor annyi, mint ha győztem volna. Sajnálom pajtásomat, de nem kegyelmezhetek neki. Majd nevetünk, ha szégyenkezve kullog be jóval utánam Gordon bácsihoz.

Dehogy sejtették, mennyire másképp fognak oda benyitni!

Vérmes reménykedésekben legelőször is akkor csalódtak, mikor a két folyó összetorkolásához értek. Ezen a csalódáson azonban nagyot nevettek. Mert épp mint multkor, most is egy időre értek oda.

— Ugy látszik, ilyen kis darabon nem bírnak egymással, szólta Bob vigan. Ha csak te talán később nem indultál.

— Ó nem, pontosan a kitűzött időben indultam. Semmi kedvem, Bob pajtás, hogy győzni engedjelek. Most következik az igazi próba, mert most kétszer akkora darabon kell kitartani, mint a mekkora darabon eddig jöttünk. Azt pedig te ki nem bírod, kedves Bob.

— Jaj, te bolondos Tom! Nem félttem én magamat, hanem igen is téged féltetek, ott rekedsz majd mint maródi a jégen.

Igy évelődtek egy-két perczig. Aztán vigan kiáltá Tom:

— No, elég a szóból! Induljunk!

És megindultak a nagy versenyre, melynek ha sejtették volna a lefolyását, alig ha indulnak vala olyan széles jó kedvvel neki!

(Folytatása következik.)

FONTOS HIRDETÉS.

(Képpel a 212. lapon.)

BOB perdül és trombita szól s nagy pecsétes levéllel kezében jön a hírnök: Varangy király hírnöke.

Mi hirt hozhat? Ezt már csak tudni kell a nagy Kákás-tó minden lakosának. Föl is kerekednek mind a hányan a víz mélyéből, nád tövéből s oda gyülekeznek.

— Mi ujság? Mit rendel jó öreg királyunk?

Még hallgat a hírnök, de lassan fölhág egy magas emelvényre, egy szép lapos gombára, kifejti az írást és szól:

— Csend! Figyelem! Így szól a király parancsa: Elmúlt a tél, jön már a nyájas kikelet, tónak-pocsolyának vize már nem hideg, tehát minden igaz béka legyen rajta, hogy elvégezze a dolgát minden napra!

Lőn rá nagy helyeslés, aztán fej-csoválás.

— Megtesszük! Már hogy ne? De van egy nagy gondunk: voltaképen mi is hát az a mi dolgunk?

— Az nincs az írásban, úgy is tudnátok: ott, ahol tavaly elhagytátok.

Odább ment a hírnök, dobossal, kürtössel, a béka-népség meg gyűlésbe ült össze. Tavaly mit végeztek, már egyik sem tudta, emléket a hosszú télen elaludta. De az öreg Kurutty emigy szóla végre:

— Amily bizonyos, hogy tavasz jön a télre: oly bizonyos, hogy mást soha sem tehettünk, mint hogy minden este hangversenyt rendeztünk. Ezt kívánja a király. Mert barátaim annyi áll, hogy nagy öröm az embernek, mikor a békák brekegnek. Hát gyujtsunk rá: Brekeke! Brekeke! Brekeke!

S jön a király izenete: meg vagyok elégedve!

K I K E L E T K O R .

(Képpel a 221. lapon.)

IDE mellém Zsuzsikám,
Mert az idő mulik ám!
Jöj ki velem a szabadba,
Édes lehi, langy tavaszba.
Tavasz, fűdd meg harsonád! ...
Folyón, éren, patakon,
Nagy és apró tavakon
Viz tündére suhan át.
Lohadj télnek fagyos mérge,
Olvadj jégnek maró kerge!
Vizek színe bodorodjon,
Hullámkája fodorodjon!
Sása súgjon, nádja zúgjon,
Benne bölöm-bika bűgjon!
Mint a szőnyeg: tavi-rózsa
Terüljön reá a tóra!
Partján virág nyiladozzon,
Ibolyácska illatozzon!
És a holdvilágnak keltén,
Szép ragyogó enyhe estén,
Mit úgy szeret Zsuzsika:
Sóljon béka-muzsika!

N E H É Z U T O N .

— Rege a közép-korból. —

(Képpel a 216. lapon.)

Elős várkastélyából büszkén parancsolt a fiatal ur az egész környéknek. Gazdag volt, hatalmas, erős és vitéz, kedvét tölthette mindenben; amit el nem érhetett kincsevel, hamar kivívta éles kardjával, melytől mindenki rettegett.

Egy napon nagyot gondolt.

— Kár itt hiába töltenem az időt. Elmegyek a keresztes vitézekkel a szent földre, harczolok a pogány ellen.

Elmeat, oda volt esztendőig. Végre mégis hazatért, sértetlenül, de annyira megváltozva, hogy alig ismertek rá. És nem csak külsőleg változott meg, hanem lelkében is.

Mihelyt bevonult ősei várába, leoldotta vitézi kardját és felfüggesztette a fegyvertárban.

— Pihenj! Én többé nem forgatlak.

Mire néhány év mult, már nem mint a környék rettegett uráról beszéltek róla, hanem mint a nép jóságos atyjáról. Akinek buja-baja volt, messze földről ellátogatott a várba és segítséget, vigasztalást kapott. De nem is várta a jótékony vár-ur, hogy hozzá jöjjenek; ő maga kereste föl a szegényeket és szenvedőket s áldás kísérte minden lépését.

Egyszer kemény téli napon ismét utban volt egy szegény beteg öreg emberhez. Fiatal szolgálója követte, vállán a betegnek szánt elemőzsiával. Nagy hóban gázoltak, késő este, csikorgó hidegben; biz' az nem volt kellemes sétálás és a fiatal szolgáló magában váltig elégedetlenkedett is. Talán el is árulta magát, mert ura egyszerre csak hátra fordult és szeliden kérde:

— Nehezedre esik ez az ut, fiam?

— Mi tagadás uram, csöppet sem mulatóságos. Hol megcsuszom, hol térdig süppedek a hóba; a lábam már majd lefagy. Mi szükség rá, hogy így gyötörjük magunkat ezen a nehéz uton!

— Tudod mit, fiam? Lépj mindig az én nyomomba, akkor majd könnyebben lépegetsz. Ó! Ha lelkeddel is követnéd nyomaimat, nem találnád nehéznek ezt az utat.

A fiu követte a tanácsot és mindig az urának lába-nyomába lépett. Valóban, így sokkal könnyebben haladt. De hogy kövesse lelkével is nyomon?

Amint urát nézte, mint ha szent sugárfény övezte volna ennek a fejét.

— Hiszen igaz, meg is érdemli, gondolá az ifju meghatottan. Elhetne a pompában, kényelemben egészen kedvére, de e helyett nehéz fáradoalmakra szánja el magát s derülten, könnyen jár még ilyen nehézuton is.

Megérkeztek céljukhoz.

— Nagyon elfáradtál, fiam? kérde a fiut jóságos ura.

— Nem, uram, éppen nem! Megtalálta lelkem is a nyomot, melyen te haladsz: a jóra való áldozatkészséget!

NEHÉZ UTON. (Lásd a 215. lapon.)

DÍ
M
Nem

Kös

B
Ha
mag
K
az
nag
E
A
Kü
mu
K
me

I N T É S.

*DÍRÖM-dúrom csacsika! . . . Itt a virgács . . . megsimítlak, Az legyen fő-törekvése,
Mi . . . i . . . a? Nem tanulni megtanítottak! Hogy, végezve iskoláit:
Nem tanulni, illik a? Pedig minden kis csacsinak Nagy számár legyen belőle.*

AZ ELEVEN BÁBOK.

— Bohózat egy felvonásban. —

(Vége.)

Harmadik jelenet.

*Kósza, Bubuli, majd a szultán, Küprili, később
Tinka, Palkó.*

Bubuli. — Vakmerő játékba fogtunk bele. Ha az a két gyerek valamikép elárujla magát, akkor bele török a bicskánk.

Kósza. — Én nem félek. Ismerem én az én két garabonciás gyerekeket; egyik nagyobb kópé a másiknál.

Bubuli. — Csitt! Jön a szultán!

A szultán (belépve, a mögötte lépegető Küprilihez.) Azt hiszed Küprili, jól fogok mulatni?

Küprili. — Hinnem kell, hatalmas uram, mert Bubuli nagyon bizonyosnak mondta.

A szultán. — Majd meglátjuk. Hiszen itt van Bubuli . . . Hát ez a halvány képű idegen kicsoda?

Bubuli (mélyen meghajolva.) Felsőleges uram, ez az a világ-hirű báb-játékos akinek nincs párja a hitetlen gyaurok összes, országaiban.

Kósza (szintén mély hajlongással) Igenis, Kósza Menyus, felséged szolgálatára . . .

Bubuli. — Aki messze földről szárazon és tengeren utazva sietett ide, hogy a legdicsőbb szultánt mulattathassa.

A szultán (kegyesen.) Ezt már szeretem. És ha kedvem fog telni benne, jutalmatok nem marad el.

Küprili (félre.) Boszantó! Ugy látszik, nem az én malmomra jár a víz.

A szultán (Kószához.) Jeles hívem, Bubuli, csoda-dolgokat mesélt a te ügyes báb-játékaidról. Mikor kezdheted a produkciót?

Kósza. — Akár most mindjárt, felséges szultán, ha úgy parancsolod.

A szultán. — Lássuk hát mindjárt!

Kósza. — Parancsodra, felség! (A függőnyhöz megy és félre vonja. Tinka alacsony pamlagon mozdulatlanul fekszik, Palkó szuronyos puskával a vállán mereven áll a sarokban.) Ime, felséges szultán, két legujabb divatu báb-figurám.

A szultán. — Ah! Valóban meglepő! Szinte azt lehetne hinni, hogy élnek.

Bubuli. — Az ám! Roppant élethűek!

Küprili (félre.) Furcsa, nagyon furcsa! Gyanus história!

A szultán. — Szép, szép; de hát csak eddig van? Így nem nagyon mulatságos. Mit tudnak ezek a bábok?

Küprili. — Mit tudhatnának? Semmit sem tudnak.

Kósza. — Tévedsz, jeles uram. Mindjárt lesz szerencsém bemutatni, mit tudnak.

Bubuli (félre, aggódva.) No, csak most aztán bele ne süljünk!

Kósza. — Felhuzom a rugót és akkor ez a kis katona mindenféle fegyvergyakorlatot fog végezni. (Palkóhoz lép és a hátán mozgatja a kezét, mint ha rugót csavarna fel.) Így ni! Most mindjárt masirozni fog, aztán megtesz mindent, amit parancsolok. (A következők alatt Palkó lábait, karjait mereven, szögletesen mozgatva, mindig azt teszi, amit Kósza vezényel.) No, regruta! Indulj! Egykettő, egykettő! Állj!

A szultán (álmélkodva). Nagyon derék! Igazán, csodálatos!

Bubuli. — Ugy-e, ugy-e? Folytasd, jeles mester!

Kósza. — Most fegyvergyakorlatot fog végezni. (Palkóhoz.) Tisztelegj! Czélozz! (Palkó egyenesen Küprilire czéloz.)

Küprili (ijedten.) No, no! Csak nem fog még lőni is?

Kósza. — Fog bizony, ha ő felsége megengedi.

Küprili. — Ne engedd, felséges uram, ne engedd! Vagy hát czélozzon másfelé! (A szultán mögé buvik.)

Szultán (nevetve.) Hahaha! Nagy vitéz vagy, Küprili! Még egy viasz bábtól is megijedsz.

Küprili. — De mikor ez nem közönséges báb!

A szultán. — Az már igaz. Nagyon jeles masinéria. Szeretném, ha egész regement ilyen katonám volna.

Bubuli. — Az bizony jó volna, hehehe! Nem köllene a seregnek se zsold, se menázi.

A szultán. — Hát mért is ne lehetne, ha én akarom? (Kószához.) Készíts egész ezred ilyen katonát. Jól megfizetem.

Kósza. — Szives örömet tenném, de nem én vagyok a mestere. Ajándékba kaptam, nem is ösmerem a szerkezetét.

A szultán. — Ez már boszantó!

Küprili (félre.) Megálljatok csak, most kezembe kaplak! (Fenn.) Felséges uram, ezen a bajon könnyű segíteni.

A szultán. — Hogyan?

Küprili. — Tudod, hogy én magam is értek mindenféle ezermesterséghez. Bizonyosra mondhatom, hogy ha ennek a bábnak a szerkezetét jól megvizsgálom, akkor tudok száz olyat is csinálni.

A szultán. — Nagyon helyes. Tehát vizsgálj meg.

Küprili. — E végből szét kell szabdalnom a bábót.

A szultán. — Hát szabdald szét.

Kósza (aggódva.) Felséges szultán . . . ebbe nem egyezhetem bele . . . ez a báb a legdrágább kincsem . . .

A szultán. — Ne félj semmit, nem kívánom ingyen. (Zsebébe nyul és erszényt dob oda Kószának.) Itt van száz arany . . . most már enyém a báb.

Bubuli (láthatólag nyugodtan.) Felséges szultánom, én magam is azt hiszem, hogy bajos a dolog. Ez a báb olyan csoda-báb, hogy Küprili alig ha boldogul vele. Talán nem is hagyja magát . . . lő, szur, vág.

Kósza (félre.) Okos Matyi koma! Jó intést adott Palkónak.

Küprili. — Bíz csak rám. (Kivonja széles kardját.) Majd elbánok én vele! Legelőször is a fejét köll megvizsgálnom, tehát azt hasítom ketté . . . Jaj . . . no! (Amint Palkóhoz közeledik, Palkó a szuronyt egye-

nesen tartva, merev lábakkal megindul és Küprili felé dőf.) Mi ez? Megállj hát no! (Folyvást hátrál, Palkó pedig folyvást követi és szurkál.) Megállj, ha mondom! Még fölspékel! (Gyorsabban hátrál, végre fut, körül nyargal a termen, Palkó mindig szurkálva utána.) Segítség! Jaj! Mindjárt leszúr! Gonosz ármány . . . boszorkányság . . . segítség! Jaj! (Kifut az ajtón, Palkó üldözi és szintén kiszalad.)

*

Negyedik jelenet.

Voltak, Küprili és Palkó nélkül.

A szultán (kaczagva néz a futók után.) No, ez mulatságos! A báb megfutamatotta Küprilit, hahaha! (Hirtelen elkomolyodva.) De hát . . . ez nagyon furcsa . . . az a báb hogyan üldözheti Küprilit?

Kósa. — Ó, az nagyon egyszerű . . . igen is . . . egészen természetes . . . Küprili a kardjával hadonázott a báb puskája előtt; ez a puska pedig delejes, nem tud elválni a feléje tartott vastól . . . hát így Küprili húzta a bábót, nem a báb kergette Küprilit.

A szultán. — Ahá! Értem . . . azaz . . . no, mindegy, elég ha ti értitek.

Bubuli. — Igenis, felséges uram: mi tökéletesen értjük. De most talán kegyeskedel megengedni, hogy a másik báb is produkálja magát. (A mozdulatlanul fekvő Tinkára mutat.)

A szultán. — Hogy ne? Persze! Ez nem is lesz olyan veszedelmes, ugy-e? Nagyon kedves, csinos leány-buba! Szinte azt hinném, hogy él. (Tinkához közeledik.) Meg is tapogatom.

Kósa. — Felséges szultán, fgyelmeztetek, hogy a bábót érinteni nem szabad.

A szultán. — Mit beszélsz, te vakmerő? Nem szabad? Halál fia, aki azt mondja, hogy nekem valami nem szabad. Bubuli! Mihelyt vissza tér Küprili, fejét véteted ennek a vakmerőnek.

Bubuli. — Igen is, felség! (Félre.) Van eszemben!

Kósa (térdre borulva.) Kegyelem, hatalmas szultán! Csak azért mondtam, mert

ez a báb, hogy el ne romoljon, rettenetes méreggel van bekenve és aki vigyázatlanul ér hozzája, rögtön meghal.

A szultán (ijedten hátrál.) Az már más! Tehát voltaképen az életemet mentetted meg. Ezért inkább jutalmat érdemelsz. (Zsebébe nyul és ismét erszényt dob Kósanak.) Fogd ezt a száz aranyat, a gondoságodért. (Kósa mélyen hódol.) És most lássuk, mit tud ez a veszedelmes szép kis baba.

Kósa. — Gyönyörűen tánczol, felség. (Tinkához megy és úgy tesz, mintha rugót húzna fel.) Mindjárt megmozdul. (Tinka fölemelkedik és merev mozdulatokkal talpra áll, feszes fejbólintással köszön, aztán kimért, szögletes, de nem ügyetlen módon körül tánczolja a termet.)

A szultán. — Nagyon jeles! Nagyon szép! Igazán, az én udvari tánczosnóim közt egy sincs ilyen ügyes. Ez leczkét adhatna nekik. (Tinka a termet körül tánczolva, a kerevetre vissza dől és ismét mereven, mozdulatlanul fekszik.) Kár, hogy nem igazi élő leányka.

Bubuli. — Nagyon kár!

A szultán. — Ha olyan ezermester vagy, nem tudnád életre támasztani?

Kósa. — Az teljességgel lehetetlen, hatalmas szultán!

A szultán. — Boszantó, nagyon boszantó! Akarom és lehetetlen! No, most nézzetek utána, mi lett Küprilivel és a katona-bábbal. Aztán jelentsétek nekem (El.)

Kósa. — Magam is szeretném tudni, nem keveredett-e az a fiu valami bajba.

Bubuli. — Nézzünk utána. (El mind a ketten.)

*

Ötödik jelenet.

Tinka, majd Palkó később Küprili.

Tinka (óvatosan fölemeli a fejét és szénéz.) Nincs itt senki . . . Ideje! Már egészen megmeredt minden tagom! Nem szeretném, ha sokáig köllene ezt a szerepet játszanom. Jön valaki. (Gyorsan hátra dől.)

Palkó (kaczagva jön.) No, azt a kormos képűt ugyan megkergettem! Ijedtében végre

bezátközött egyik szobába. (Tinkához lép.) Nincs itt senki hugoskám, megmozdulhatsz.

Tinka. — Csak valahogy el ne áruljuk magunkat!

Palkó. — Majd vigyázok, az ajtókon lesz a szemem. Hát te jól végezted a dolgot? Meg volt a szultán elégedve?

Tinka. — De mennyire! Képzeld, azt szerettem volna, hogy az apánk életre ébreszsen és nagyon boszankodott, mikor azt hallotta, hogy nem lehet.

Palkó. — Jaj de együgyü! Pszt! Jön valaki! (Tinka hátra veti a fejét és mozdulatlanul fekszik, Palkó pedig mereven áll mellette.)

Küprili (belép.) Soh' se folytassátok a komédiát! Engemet úgy sem tesztek lóvá. Azt hiszitek, én is olyan ostoba vagyok, mint a gazdám? Egy-kettő, mozduljatok! Mert különben beszólitok egy pár markos legényt és huszonötöt vágatok a talpatokra.

Tinka (fölugrik.) Jaj!

Palkó. — Ha már így van, hát legyen. Végre is, mit akar tőlünk?

Küprili (kár-örömmel.) Semmit, barátoskám, tőletek semmit. Csak be akarom bizonyítani a hatalmas szultán ő felségének, hogy ti és az apátok, Bubulival összejátszva, megcsaltátok. És akkor mind a négyötöknek porba gurul a fejetek, hehehe!

Tinka. — Jaj Istenem! Ő kegyelmezzen, nagylelkü Küprili ur!

Küprili. — Jut eszembe! Most végre kitölthetem a boszumat!

Palkó. — Hm! Nézzé csak, vitéz Küprili ur, mondok valamit . . .

Küprili. — Fölösleges, nem kegyelmezek.

Palkó. — No jó, de azért meghallgathat. Ha elpusztít benünket, nem sok haszna lesz belőle, szegény komédiások vagyunk. De ha rám hallgat, nagy dicsőséget szerez magának a szultán előtt.

Küprili. — Ugyan mivel?

Palkó. — Ő felsége az imént azt kívánta, hogy az apám támassza életre a hugomat, de az apám azt felelte, hogy ez nem lehet. No, hát tegye meg Küprili ur.

Küprili. — Ez . . . ez nem rossz gondolat. Csoda-hírem kelne. (Tinkához.) Belé egyezel?

Tinka. — Hogy ne? Szívesen.

Küprili. — Akkor hát megkegyelmezek nektek. Lépteket hallok, talán épp a szultán . . . (Tinkához.) Feküdjél mozdulatlanul.

Palkó. — Hát én? Ide búvok a függöny mögé. (Elbuvik.)

*

Hatodik jelenet.

Voltak. A szultán, később Bubuli, Kóza.

A szultán. — Senki sem jelenti, mi lett Küprilivel? De ni, itt van maga. No's, Küprili szolgám, megvizsgáltad már annak a vitéz bábnak a belsejét?

Küprili. — Ő már jól ismerem. És most azon töröm a fejemet, hogy nem is kell ezeket a bábokat szétvagdalni, hanem inkább életre ébreszteni.

A szultán. — Micsoda? Hiszen az nem lehet! Nagyon szerettem volna ezt a leánykát élőnek látni, de a gazdája azt felelte, hogy nem lehet. És Bubuli sem ajánlkozott rá, pedig ő nagy ezermester.

Küprili. — Kontár, vagy lusta, ha dicső urunk kívánságára ennyit sem tesz meg.

A szultán (kétkedve.) Te meg tudnád tenni?

Küprili. — Akár mindjárt, ha parancsolod.

A szultán. — No's, parancsolom! És ha csakugyan megteszed, újra te leszel az első emberem.

Küprili (félre.) Hehehe, Bubuli barátom! Legyek csak a helyedben, majd lesz gondom a fejedre. (Tinkához lép.) Leányszó, aki eddig hitvány viasz-báb voltál, akarom és parancsolom, hogy élj! Életet lehelek rád (háromszor ráfúj) és most kelj föl . . . élj, mozogj, beszélj!

Tinka (lassan fölemelkedik, fölnyitja szemét és talpra áll.) Ah! Mi történt velem? Ki vagyok? Hol vagyok?

Küprili (di. dalmasan.) Ime, felséges szultán!

A szultán (álmélkodva.) Csoda! Csoda!

Kósa (Bubulival belépve.) Mi történhetett itt?

Bubuli. — Félek, hiba van a kréta körül . . .

KIKELETKOR. (Lásd a 215. lapon)

A szultán. — Bubuli, te tudatlan kontár! Add át a nagyvezíri turbánt Küprilinek, egyedül ő viselheti méltón. Nézd, te ügyetlen! Küprili életre tudta ébreszteni a bábót.

Bubuli (félre.) Értem! A gézenguz! (Meggpillantja a függöny mögül elő kandikáló Palkót.) No, ha már eddig vagyunk, hát lásuk, hova jutunk. (Elő vonszolja Palkót.) Felsőszultánom, Küprili csak éppen úgy ébresztette életre a leánykát, mint én most ezt a fiut. Megcsalt téged Küprili.

Küprili (aggódva, félre.) Ejnye no . . . ebből még baj lehet.

A szultán. — Mi ez? A másik is él? Ki fejtí ezt meg?

Kósa. — Én, hatalmas szultán. Nem voltak ezek soha bábok, mert ők az én kedves gyermekeim. A nagy hőségtől elolvadtak a viasz-bábjaim, de hogy te kegyelmes uram, mégis szórakozzál, a két gyerek vállalkozott a mulattatásodra. És úgy látam, jól mulattál.

A szultán. — No ez igaz. És ezért meg is bocsátok nektek. De neked, gonosz Küprili, nincs ilyen mentséged. Te a magad álnok czéljai végett tartottál engemet bolonddá. Ezért meg köll halnod. Azután föltámaszthatod magadat, ha tudod.

Küprili. — Kegyelem! Irgalom!

A szultán. — Nincs kegyelem. (Elveszi Küprilitől a szablyát és Kószának adja.) Mától fogva te vagy a bimbsi és első dolog az lesz, hogy ennek a bünös Küprilinek a fejét veszed. Most csibukozni megyek. Egy óra múlva csöngetek s akkor beszámolsz a fejével. (El.)

*

Hetedik jelenet.

Voltak, a szultán nélkül.

Kósa (mérgeesen és zavarodottan forgatja a kardot.) Én . . . én bimbsi? Én metéljem le élő teremtett lénynek a fejét? Én emberséges bábjátékos vagyok, nem bakó, nem szabdalom senkinek a nyakát!

Küprili. — Ó derék ember! Ó de szépen beszélsz.

Bubuli — Szép, szép, csak hogy a szultán nem érti a tréfát és majd a te fejedet véteti. Menyus koma.

Palkó. — Ej mit! Mondok valamit, édes apám. Az a hajó, amelyen tegnap ide jöt-

tünk, ma délben indul tovább. Még van fél óránk. Kereket oldunk, hajóra szállunk és mire ez a garabonczás szultán elfüstöli a csibukját, messze künn vagyunk a tengeren.

Kósa. — Remek gyerek vagy fiam! Én úgy is beérem a két erszény arannyal, amit kaptam. (Kézen fogja Tinkát és Palkót.) Menjünk, gyerekek! Szervusz, Bubuli Matyi komám. (Indulnak.)

Bubuli. — Ohó! Nem addig van az! (Galéron fogja Kószát.) Ha ti elpárologtok, az én fejem bánja meg.

Tinka. — Hát jöjjön velünk, Matyi bácsi!

Bubuli (pillanatnyi gondolkodás után.) A világ hét bölcse nem szólhatott volna bölcsebben, leány! Igen: rég töröm rajta a fejemet. Torkig vagyok ezzel a Bubulisággal, nagyvezírséggel, mely végre is a fejembe kerülne. Inkább leszek újra szegény, de szabad komédiás, ha ugyan Kósa komám, befogadsz a truppodba.

Kósa. — Szíves örömet.

Bubuli. — Akkor hát még a zacskó aranyat hozom elő, melyet megtakarítottam. Te pedig, Küprili barátom, alkudjál meg a szultánnal, ahogy tudsz. Menjünk!

Mind (Küprili kivételével, kezet fogva.) Siessünk! (Indulnak.)

Küprili. — Megálljatok! Megálljatok! Vigyetek engem is magatokkal! Én is értek a kóklerséghez, vegyetek be a csapatba!

Kósa. — All az alku, kezet reá! Szerecsen kókler a truppan! Egy év múlva négyemeletes házam lesz az Andrassy-uton Budapesten.

Bubuli. — Prenumerálok a házmesterségre. Téged pedig, Küprili, megteszlek vicze-házmesternek.

Küprili. — Inkább vicze-házmester fejjel, mint bimbsi fej nélkül. El, el innen szaporán, itt ne érjen a szultán!

Mind. — Szegény szultán, hahaha! Üti bottal a nyomunkat! Hahaha! (Kezet fogva az ajtó felé sietnek.)

— A függöny legördül. —

Találós kérdések.

Melyik írka nem írásra való?

*

Melyik por nő még nagyobbra, ha öntözik?

*

Melyik apát nem visel papi ruhát?

*

Melyik bor nem iható?

*

Melyik üst repül?

*

Melyik ajtónak van öble és feneke?

A megfejtők név-sorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Derék Ferkó”.

Írta **Marryat**; átdolgozta **Donászy Ferencz**; hat színes képpel, díszes kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIV. köt. 12-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Február.

Helyesen fejtették meg: Magay Bertuska, ifj. Némethy Károly, Weiner Gyuri, Hampel Ferencz, Pekáry Ilonka, Strobl Irénke, Strasser Herbert, Förster Gyula, Láner Nellus, Kramer Margit és Irénke, Bódy Ödön, Ringer Lilike, Gyermek Kálmán, Mérey Ágosta, Kocsis Margit, Kenessey testvérek, Verebély Elza és Irma, Fried testvérek, Horváth Kornél, Mäder testvérek, Cséry Ilonka, ifj. Buday Ákos, Mándy Thyra, Koszaczky Gyula, Jeszenszky Ilona, Eysner Frigyes, Könyöki Ilona, Jusztusz Hajnalka, Gruber Magda és Felix, Nickel Jenő, Koch Nándor, legifj. Temesváry István, Granitz Manó és Ödön, Csiskó Anna, Sass István, Boros Emmike, Danielisz Margit, Jenő és Sándor, Breszlauer Blanka, Szalkai András és Pál (Nagyon gondatlanul odahányt kusza, poczás, girbe-görbe sorokat küldtetek. Jövőre vonalozzatok meg a papírost és gondos, rendes, tisztán írt sorokat küldjetelek, másképp nem vehetném figyelembe. *F. b.*), Mihályi Juliska, Szepessy Géza, Kovalóczy Rudi, Csernovics Gyuri, Pilz Erika és Felice, Hollaky Ferencz, Breuer Ilona, Szmrecsányi Imre, ifj. Somogyi Zsigmond, Deutsch Emil, Szi-tányi Mariska, Ebeczky Gabriella, Sturm Renée, Péterfy Vilma, Fekete Jenő, Brandstein Etelka,

Waldmann Livia, Márkus Palika, Preisach Frida, Benedek Dávid, Simonyi István, Badics Gizi, Bárdosy Valéria, Szerelemhegyi Ervin, Bernhárdt István, Pintér Ilka, Scheibner Milka, Gyártás Erzsébet, Záborszky Mariska és Dezső, Patzauer Imre (Vonalozd meg a papírost, amíg nem tudsz egyenes sort vetni! *F. b.*), Irányi Pistuka, gróf Degenfeld Ilka, Frídeczky Maresi, Falcione Helén, Ghillány Imre, Schulz Mariska és Ilonka, Tallián Pista, Jülek Jani és Tihamér, Gutmann H. Sándor, Barkóczy György, Kazy Livia, Nagy Lenke és Ernő, Schwarz Magda, Herczeg Ilona és Albert, Kovács Mariska, Virág Rózsika és Juliska, Zakár Jenő, Fleischmann Erzsé, Lehner Margit, Balogh Gábor, Markóczy Irénke, ifj. Murakózy Károly, Szirmai Józsika, Erneyi Anna, Kiss Pista, Balogh Erzsike, Angyal Irma, Hollós László, Ábeles Róza, Ida és Emil, Jelinek Lajos, Erdődy László, Fried Mariska, Hartváni Zoltán, Dósa Magda, Piller Géza, Lipták Gyula, Rezutsek Erzsike és Gyula, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Koronhály Zoltán, Pollák Karolina és Vilmos, Kálvin Erzsike, Csikos Antika, Werkner Albert, Kemény Zoltán, Krivány Dénes és Jankó, Busay Irénke és Gizike, Zakariás Sándor, Veress Gizike, Geréby Imre, Gáldonyi Mariska és Miklós, Csipkay Jánoska, Jurenák Gizi, Bretter Dani és Henrik, Gere Gizella, Zimmermann Nelli, Matavovszky Gábor, Krasznay Miklós, Jurkovich Erzsike, Murgu Jancsi, Bachrach Mátyás (Írásoddal meg vagyok elégedve, de azzal nem, hogy ezt írod: »meg-e van« és »e írással« helyesen így kellett volna írnod: »meg van-e« és »ezzel az« vagy »ez írással.« *F. b.*), Friedrich Marika, Morzsányi Elluska, Diemár Kálmán, Zettl Győző, Sohár Gizella, Dömök Erzsé és Jolán, Bournáz Gizella, Paukovich Csilla (Kinek az írása? *F. b.*), Kozsereán Gergely, Nyirő Boriska, Altstock Hugo, Molnár Ferencz, Kokis Viktor, Loránt Ella, Péterfy Vilma, Pattantyus Andor, Masjon Márta és Vili, Just Krisztina és Ilona, Sier Friczi, Halász Imre (Kinek az írása? *F. b.*), Urbán Ellike, Rakovszky Zsófia, Madarász Gyuri, Hajnik Ilonka, Imre és Miklós, Andrassy Ilona, Markó Erzsike, Szigeti testvérek, Szinyei-Merse Jenő, Kövér Miczike, Böhmer Mariska, Jakabffy Imre.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertes lettek *Rezutsek Erzsike és Gyula, Gyöngyösön*, kiknek a jutalom-könyvet (*Tannen-burgi Róza*, írta *Schmid Kristóf*, átdolgozta *Donászy Ferencz*, hat színes képpel, szép vászonkötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LIV. köt. 11-ik számában közölt közölt rejtvények megfejtését még beküldték: Csipkay Jánoska, Herzfeld Paula és Elli, Böhmer Mariska, Geréby Imre, Gáldonyi Mariska és Miklós, Sier Friczi, Rakovszky Zsófia.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Bizony, rajta voltam, hogy ki ne szívárognon, mégis egy pár üzenetemmel magamra vallottam s így aztán kitudódott, hogy hetek óta nyomom — hála a jó Istennek: már csak nyomtam, az ágyat. S alig terjedt ennek híre az én kis olvasóim között: mint bő tavaszi virág-eső hullott rám az ő részvevő soráiknak omlása — úgy, hogy valóban képtelen vagyok mindegyik drága kis hívemnek külön-külön megköszönni, hogy aggódó szeretetükkel fordultak felém. Jókívánságaikat az Ég meghallgatta s most a régi erővel folytatom a munkát, mely erömet a ti hűségtekből merítem. Forró köszönetemet mindnyájatoknak!

Forgó bácsi.

*

Fabricius Istvánka. A szivar Dél-Amerikából származott hozzánk Európába s elsőben is Spanyolországban gyártották. A szivar persze jóval fiatalabb a pipánál. Többet erről akkor, ha majd kár nélkül füstölted el első szivarodat. — **Horváth Kornél.** Már azt csak nem várhatod apró olvasó társaidtól, hogy ismerjék az aranyak menyiségtani alakját. — **Sturm Renée.** Ha 6 éves vagy: jó. Ha 8 éves vagy: középszerű. Ha 10 éves vagy: gyenge. Ha a »Kis Lap«-ban ajánlok valami olvasmányt, az csak ifjusági könyv lehet. — **Glück Erzsike.** A könyvecske Stampfel kiadásában jelent meg Pozsonyban, de megszerezhető bár mely könyvkereskedés révén. — **Benedek Dávid.** Ám küldj! Majd válogatok a javából. — **Frideczky Marcsi.** Már most ott is, itt is minden a legjobb rendjén van. — **Falcione Helén.** Majd lesz rá gondom, hogy ne sokára ismét a »Büvészet« rovatában valami újabbat közöljek. Nincs ennél szebb társasjáték. Írásod csinos, levedel takaros. — **Ghillány Imre.** Nagyra vagyok vele, hogy írás-tudományod első gyümölcsét nekem küldtetted be. — **Waldmann Livia.** A rejtvényeid mellé adott megfejtések zavarosak. Ki-kihagyogattál egy szót, az utolsó meg érthetetlen. Szép szabatosan megszerkesztve lássam újra. — **Esterházy Erzsébetke.** Minden a régi kerékvágásban, köszönöm. Kívánságodat a könyvkiadó-hivatal fogja teljesíteni. A Vicza egy a bábu fogalmával. A nép ezt fogadta el s azért is találkozol leginkább Viczabábukkal a »K. L.«-ban. Különben volt már Irén is, Katicza is. — **Herzfeld testv.** Épp most varrják rá az új ruhát, hogy tisztességesen jelenhessen meg a »K. L.« olvasói előtt. A j. évnegyedben léssen vele vig találkoztok. — **Gutmann H. Sándor.** Örvendező tudomásul veszem kitűnő osztályozásodat. — **Sier Friczi.** Meg lehets róla győződve, hogy közlöm nevedet, ha soraidat megkapom. A hogy lehetünk segítettem a bajon. — **Morzsányi Elluska.** Van meseíró, aki nem szeret megnevezkedni s e szerint nem is illik firtatni a nevét. Vad Laczi meg egy rakoncátlan kis legény, akinek csiny-tevéseit,

melyeket Rontó Pál s Roszesont Ferke pajtásaival együtt elkövetett, elkövet és elkövetni fog, a »Kis Lap« mindig hűségesen följegyezte, följegyzi s följegyezni fogja. Ami meg annak az urnak nevét illeti: az első fele alighanem talál. Másik felét, az Izidort azonban irtózáttal utasítja vissza magától. — **Granicz testv.** Az egyiket közlöm. — **Trebitsch Károly.** Mint régebben édes anyádat, most téged fogadlak szivesen a »Kis Lap« nagy táborában. Máskor ne irkából tépett papírosra ird leveleidet. Hogy ilyeneket nem veszek figyelembe, mint egészen új olvasóm persze még nem tudhattad. — **„A nagyszombati honvéd-szobor.“** Lehet, hogy valamikor rád süt a költői tehetség sugara, megvilágít és akkor fogsz tudni verset írni. De a te kísérleteid, főképen ez a legutóbbi, nagyon de nagyon messze esnek a közlés lehetőségétől. A művecskéd címén s nem a neveden üzenek, hogy csak magad tudd meg, mily véleményben vagyok versed felől. — **ifj. Polniczky Lajos.** Kérésedet a kiadó-hivatallal közlöm. Nem eshetik megrovás alá a tökéletlen írás, mert az nem mindenkinek adatott; de mivel kérdezted hogy milyen az írásod, azt kell rá felelnem, hogy biz' az nem valami díszes. Csak az a fegyelem, melyet a vonal közötti írás gyakorol, javíthatja meg írásodat. — **Pozsony.** Hosszu levél, melyben elpanaszlod, hogy neved már harmad-izben nem jelent meg a helyes megfejtések között. De hogy is kerülhetett volna oda neved, mikor levedel alá most is elfelejtetted oda jegyezni a nevedet. Kis diaktól nagy szórakozottság. — **Szmrecsányi Imre.** Ha nincs ott a név, nem jött meg a levél. A koczka-rejtvény bevált s így tehát be is soroztam. — **gf. Degenfeld Ilka.** A tied is megjelen. Ügyes. — **Mészáros Jolán és Matild.** A pótló-rejtvény bővitendő szavak, azaz érthetők legyenek. *Éna, ólyom, ózsa* sat. értelmetlen részei egy egésznek. A rejtvényt a mondott értelemben át is kellett igazítani. A másik hibátlan. Mind a kettőt besoroztam. Soraitokat nagy érdeklődéssel olvastam. Ha nem szeretnék, meg is irigyelnék azért a kedves falusi életért, melyet oly kedves színekben fűstének elibém szeretetreméltó soraitok. A képre nézve pedig csak az áll, hogy ha lesz megint. Most nincs. — **Ybl Mártika.** Az erdei bájos kis vendégek elé ajtót, szivet és gomblikat tárok. — **Jakabffy Guido.** Majd egyszer legyen részem a te zongora-játékodban. S szeretném is hallani amint két kézre vered ki azt a nótát, hogy: »Elaludt a harangozó«. Nyíratlan szélü papírosra máskor ne írj. — **Sohár Gizella.** Ez aztán a hűség. A ti családotokba 9 éve jár már a »K. L.«! A felnőttől az utána következő kisebbre száll. No még legalább annyi ideig maradjunk együtt, mint amióta ismerjük és szeretjük már egymást. Ki mentől sürűbben küldi be a megfejtést, annak annál több kilátása van arra, hogy a szerencse rámosolyog. — *Több levélről a jövő számban.*

szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapest.